

מתוק מדבש

יום שישי בשעה 17.00 ישודר ב'קול
הלשון' אי"ה שיעור לפרשת השבוע
(להאזנה 03-6171111 לחצים כוכבית
ובוחרים את השיעור)

שבת - שיעור בשעה 17.30
מנחה בשעה 18.30 ביהכ"מ 'בית יוסף'
ה'כ"ט הכ"ט פ"ט ה'...

שנה שישית - גיליון 247
פרשת חקת תש"פ

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
פגת' הכנסת 'פית יוסף' ו'ישראל' פגת אפ"א

ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

ללמוד תורה וכך הוא יזכה לטהרה וקדושה (ע"פ כתר של תורה)

וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם וימת עם רב מישראל (כ"א, ו')

מה ההבדל בין וַיִּשְׁלַח לבין וַיִּשְׁלַח? מסביר הרש"ר הירש זצ"ל 'ויִּשְׁלַח' - שמייעד את השליח לכתובת מסוימת כמו 'ויִּשְׁלַח יעקב מלאכים' ואילו וַיִּשְׁלַח זה כאשר משחרר את השליח ממצבו וממקומו. כמו וַיִּשְׁלַח את היונה מאתו'. כאן נאמר וַיִּשְׁלַח את הנחשים השרפים' וזה אומר כי בכל מהלך ישראל במדבר הקב"ה עצר את הנחשים והשרפים שלא יזיקו לישראל וכעת לאחר שישראל חטאו הוא פשוט שחרר אותם ומיד 'וינשכו את העם'.

ומכאן נלמד להודות לה' על שמציל אותנו בכל רגע ממזיקים רבים שאין אנו מודעים לקיומם. **מתוק מדבש**

רציון וסיפור מרגש - קידוש ה'

ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל (כ', יב')

רש"י: להקדישני - שאילו דברתם אל הסלע והוציא הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דבורו של מקום, קל וחומר אנו. אין לנו הבנה מה היה חטאם של משה ואהרן ע"ה. אבל התורה אומרת כי היתה כאן 'החמצה' של הזדמנות לקדש את שם ה', שאם סלע שאינו צריך לפרנסה מקיים את דבר ה' קל וחומר אנחנו שזוכים לקבל מהקב"ה חיים ופרנסה צריכים לציית לדבר ה'.

ובעניין זה סיפור מרגש (מעובד ע"פ סיפור שהובא בספר 'בן בטחנן' לרב צבי נקר - גיליון 'קבלת שבת'):

יהודי יקר מספר: באחד מימי השבעה על אבי ז"ל, הגיע לביתנו יהודי כבן שבעים. הוא דיבר ממפתן הדלת והצליח לסקרן את כולנו. אחר כך נכנס, התיישב ודיבר, כשכל בני המשפחה מרותקים למשמע אוזניהם.

'האמת היא, שהיה מגיע לכם לרשת עכשיו אלפיים דולר, אך אני מוריש לכם סיפור על אביכם'. נדהמנו, אבא שלי היה אדם דל אמצעים, ופתאום מגיע יהודי ומספר שהוא חייב לאבא אלפיים דולר. נדרכנו, והאיש החל לספר:

'הייתי בן שלוששים, צעיר ומצלית, כשאבא שלכם הגיע אלי. יהודי די מבוגר, ששרד את ימי השואה, הקים משפחה וכעת מנסה לחפש עבודה כדי לפרנס את משפחתו. הייתי בעל מפעל גדול למזון, עשיר, צעיר ומצלית. אביכם הגיע אלי שחוח, עייף ממשא החיים והתחנן אלי שאקבל אותו לעבודה. הסכמתי, לא מפני שריחמתי עליו, אלא מפני שאז לא הייתה תחרות כל כך גדולה בשוק. מפעלים רבים פרחו ושגשגו, ומי שחיפש עבודה, צלחה ידו ובדרך כלל מצא.

'כך נכנס אבא שלכם לעבודה אצלי במפעל. הוא התגלה כאדם חרוץ, בעל כוונתו טובות, אבל כמעט בלי כח פיזי

חוקת התורה = אין לך רשות להרהר אחריה (כ"ה)
הפסוק אומר (תהילים פ"א, ו') 'שפת לא ידעתי אשמע' שפת אותיות - תש"פ. רמז לכך שבשנת תש"פ לא ידעו כיצד להתמודד עם מגפת הקורונה (שלח לי הרב בניציון סנה שליט"א)

זאת חוקת התורה אשר ציוה ה' לאמר (יט', ב')

בעל ה'צפנת פענח' זיע"א דרש את הפסוק כך: 'חוקת התורה' היא לקיים את 'אשר ציוה ה'...' בבחינת כל מעשיך יהיו לשם שמים. משל לאדם שמקדש אישה ואומר לה 'הרי את מקודשת בטבעת זו כדת משה וישראל' אישה זו לא התקדשה משום שהוא החסיר את המילה 'לי'.

בכל מצוה שיהודי מקיים הוא צריך לזכור ולכוון לקיים אותה לכבוד הבורא שקידשנו במצוותיו, שאם לא כן ישנו פגם באותם המצווה. זאת הסיבה שתקנו לומר לפני מצווה 'לשם יחוד' כדי לעורר את הכוונה הרצויה והמילים 'לשם יחוד' ר"ת 'לי' לקיים את מעשה הקידושין שלנו לקב"ה. **מתוק מדבש**

ויקחו אליך פרה אדומה (יט', ב')

מדוע נאמר 'ויקחו אליך'? המילה 'אליך' לכאורה מיותרת. מסביר נפלא בעל ה'אמרי נועם' זיע"א (ה' תמוז): מובא במדרש פליאה: 'מה ראה קורח לחלוק על משה רבנו? פרה אדומה ראה' והוא תמוה...

ומסביר הרב כך: מובא בגמרא (שבת פז, א') משה הוסיף יום אחד מדעתו לפני מתן תורה והסכים הקב"ה עמו. חטא העגל נעשה ביום ט"ז בתמוז וזאת כיוון שישראל טעו בספירה ומנו ארבעים יום מיום עליית משה להר.

אם משה לא היה מוסיף יום אחד, הרי שהעם היו טועים ביום טו' בתמוז, שבו הלבנה במילואה. וידוע כי כאשר הלבנה במילואה אין השטן רשאי לפגוע בישראל שנמשלו ללבנה וממילא הם לא היו מגיעים לחטא העגל.

אלא מה, אף אחד לא ידע שמשה הוסיף יום אחד מדעתו ומתי נודע הדבר? כאשר הקב"ה אומר למשה 'ויקחו אליך' היות ולך יש חלק בחטא העגל כי הוספת יום אחד. ולכן אומר המדרש 'מה ראה קורח לחלוק על משה? פרה אדומה ראה' וממנה הבין כי משה הוסיף יום אחד מדעתו ולכן יצא כנגדו בטענות על יתר הדברים. **מתוק מדבש**

ובעניין 'טעות' מילתא דפדיונותא
סיכור ופולחן נתקל'ים אחזק בשני פרחו. אמר הסיכור
לפולחן 'אולי תסתכל לאן אתה הולך?' אונה לו
הפולחן 'סליחה... אולי תלך לאן אתה מסתכל'

ולקח אזוב וטבל במים איש טהור (יט', יח')
האזוב מרמז על ענוה והמים על התורה. ובא הכתוב להורות כי יהודי צריך לאחוז במידת הענווה (ולקח אזוב) ואז

אבא שלכם זכה לשבחים רבים, לא רק מפי, אלא מכל מי ששמע על פעולתו המסורה. הוא הרי היה היחיד שקיבל ברצינות את העבודה שלו ובזכות רצינותו זו הצליח לגלות את אשר קרה. אני ושאר העובדים ידענו כל הזמן, שמדובר בסך הכל בעובד שצריך משכורת ועל כן נותנים לו עבודה קלה - 'צדקה' של ממש. אבל לבסוף התברר שהוא היה שווה את כל המשכורת של כל העובדים שלי.

בשלב מסוים קראתי לאבא שלכם הצידה, הוצאתי מהארנק אלפיים דולר ונתתי לו כאות הוקרה על מסירותו. הוא היה המום. הוא הביט בכסף כמעט בעלבון. 'מה זה?' 'זו תשורה על כך שהצלחת לתפוס בזמן את ה...'

אבא שלכם קטע אותי באמצע ואמר: 'תקשיב אדוני הנכבד, זה היה תפקידי, לשמור. לכן אתה משלם לי. מה פתאום אלפיים דולר נוספים?'

'כאות מתנה שתפסת את ה...' התחלתי לומר שוב. אבל אבא שלכם קטע אותי בחוסר סבלנות: 'זה היה תפקידי, לכן גם שילמת לי עד עכשיו, כדי שאם משהו יקרה אני אהיה אחראי. הכסף הזה בשום אופן לא מגיע לי.'

נדהמתי... ידעתי היטב שאבא שלכם צריך את הכסף, ולא הבנתי מדוע הוא לא לוקח אותו. בכל אופן החלטתי לשלוח את הכסף, כי ידעתי עד כמה הבית דל אמצעים ומשווע למעט מזומנים. שלחתי שליח שיביא את המעטפה עם הדולרים. הנחיתי אותו למסור את המעטפה לאבא שלכם, וללכת מיד. בתוך המעטפה היה דף ברכה עם דברי הוקרה לאבא שלכם, וכמובן הדולרים.

למעשה, כמעט ושכחתי את הסיפור הזה כיון שאז עברתם דירה ואבא שלכם פנה לעבודה אחרת. בתוך ליבי נשאר הזיכרון אודות ההצלה הגדולה, אבל לא מעבר לכך.

והנה, לפני יומיים הגיע אלי שכני והושיט לי מעטפה לבנה. אני מסתכל עליה ושואל את עצמי מאיפה היא מוכרת לי. השכן אמר, שמישהו אמר לו למסור אלי את המעטפה הזו לאחר שימות. כעת הוא נפטר והוא ממלא את שליחותו.

לקחתי את המעטפה, פתחתי אותה וגיליתי כסף עם דף ברכה. קראתי, נזכרתי והשתוממתי...

לכן הגעתי לכאן, לספר לכם איזה אבא צדיק היה לכם. כמה נזהר שלא לקחת כסף שאולי לא מגיע לו. למרות שהבאתי לו את הכסף כהוקרה ובמתנה גמורה, הוא לא לקח. אתם הרי יודעים באיזו דלות ופשטות הוא היה שרוי כל ימי חייו, ובכל אופן, מעולם לא פתח את המעטפה, הוא החזיר לי את הכל...

אחים יקרים! סיפור מרגש זה מראה לנו עד כמה יהודי מסר את נפשו כדי לא להיכשל בדבר שנראה לו כחילול ה' (אע"פ שיתכן שלא הייתה מניעה לקבל את הכסף).

וזהו לקח פרשת 'מי מריבה' - אם משה ואהרן בדרגתם העצומה נענשו על 'החמצת' הזדמנות להביא לקידוש ה' מה עצום שכרו של אותו יהודי גיבור הסיפור שזכה לגרום לקידוש ה' כל כך עצום.

ומכאן נלמד כולנו לבחון היטב את כל מעשינו שיגרמו לקידוש ה' ולא לחילול ה' חלילה...

ה' יזכנו, אמן! שבת שלום ומבורך!

לעבודה. בשלב הזה כבר ריחמתי עליו, כיון שאבא שלכם ניגש אלי ואמר שהוא מוכן לעבוד בכל סכום שהוא, העיקר להביא הביתה כסף בסוף החודש. התאמתני לו משכורת מיוחדת, ובהתאם גם תפקיד די קל. מה היה בדיוק התפקיד הזה? ובכן, אבא שלכם היה בעצם מנהל עבודה, אבל כזה שדואג שהכל תקין ובסדר.

הוא הסתובב במפעל הלך ושוב, לוודא שהמכונות פועלות כראוי, שהפועלים עובדים, שהכל נעשה כשורה. המפעל היה גדול למדי, ודרש בכל פעם סיבוב של חמש דקות. אביכם היה הולך עשר דקות במפעל, נח חמש דקות ושוב מסתובב.

לפועלים האחרים היה ברור שהתפקיד 'נתפר' עבור אבא, אבל הוא כלל לא סבר כך. הוא הסתובב ברצינות ועשה את מלאכתו נאמנה. המפעל עסק ביצור חלבי והיה ברור לכולם שאסור להכניס מאכלי בשר לאזור העבודה ולמפעל בכלל. חלק מתפקידו של אבא שלכם, מלבד שדאג לכך משגיח הכשרות, היה לוודא שבמשך כל הזמן לא נכנס מאכל בשרי למפעל. הוא עשה את תפקידו במסירות רבה, הוא לא התרשל ולו לרגע אחד בלבד. אך אני כל הזמן הרגשתי שאני עושה עמו חסד בכך שאני נותן לו משכורת, כי בסך הכל המפעלים דאז היו ברובם ידניים ודרשו יותר כח פיזי, דבר שאבא שלכם לא היה בנוי לו כלל.

במפעל עצמו עבדו כמה פועלים ערבים. בימים הטובים ההם הם היו חלק בלתי נפרד מכל מפעל באשר הוא, הם נהגו לאכול ארוחת בוקר בשעה אחת עשרה, בעוד שהיהודים סעדו בשעה עשר.

יום אחד, בו נעדרתי מהמפעל, ניצלו הפועלים הערביים את ההזדמנות ואמרו לאבא שנתתי להם אישור לאכול במפעל. אבא בדק את המזון, ולכאורה לא נראתה כל בעיה, פיתות וחומוס, זה מה שהם קנו וביקשו להכניס.

אבל אבא שלכם היה זהיר, הוא שם לב למשהו חשוד והחליט לעקוב אחריהם. הוא עמד בדממה בצד ואז גילה את אשר חשש, אחד מהם הוציא מהשקית נקניק בשרי ועמד לכבד בו את חבריו.

אבא ניגש אליהם בזריזות, אלא שאז התרחשה תקלה מצערת. הפועל נבהל כשראה את אבא והשליך במהירות את שקית הנקניק הפתוחה הצידה, כך שחלק ממנה הגיע למכונה המערבלת את המזון.

בלי להכביר במילים, אבא שלכם עצר מיד את המכונה הראשית, הוא הפסיק את הזרימה של מוצרי המזון, וכך הציל את שאר המכונות, וכך בדיוק הוא הציל את המוני היהודים מאכילת בשר וחלב. הוא פעל בקור רוח, הוציא את הפועלים החוצה וטלפן אלי כדי ליידע אותי במצב.

אני לא יכול לתאר את ההיסטריה שאחזה בי. קודם כל, תארו לעצמכם שאם אבא שלכם לא היה מגלה את העניין של הנקניק, הייתי אני מכשיל את הרבים, ה' ישמור. ודבר שני הקשור לעניין הכספי, שהיה כרוך בהגעלת הקערה עם המערבל הגדול, וכן הלאה לגבי כל המפעל. בקיצור, מדובר בנזק כספי שלא ניתן לשער אותו. אך אבא שלכם הציל אותי, הציל אותי מלהחטיא את הרבים, הציל את כספי, הציל את המפעל ואת עתידי.

לעילוי נשמת: אבי מורי ממוס בן ג'ירה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / מימון טפירו בן מזל טוב ז"ל רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת כל התורמים לעלון הקדוש: דקל מלכה - להצלחת כללית / אורי ישראל - רפואה שלימה / סוזן בת ימנה - רפואה שלימה / אהרון בן מסעודה - רפ"ש דוריאן הודיה בת נעמי - לרפואה שלימה / והתורמים בעילום שם לברכה והצלחה